

Ministeriet, synes det imidlertid at fremgaae, at denne Sum er noget vel lille. Det er nemlig ikke alene nødvendigt, at Ministeriet har et vist Beløb til at kjøbe Terrain, skaffe Plaaner og Tegninger tilveie, men der maa ogsaa foretages forskellige forberedende Arbeider og indkjøbes forskellige Materialier, og der er tillige andre Ting, hvortil der maa bruges et større Beløb. Udvalget har aldeles ikke kunnet gjøre sig nogen Forestilling om, hvor stort det Beløb vilde være, der er nødvendigt, men forventer, at den ærede Justitsminister i den Anledning vil stille et Endringsforslag til 3die Behandling. Det har ikke været Udvalgets Mening, at disse 15000 Rbd. var det Maximum, som det kunde tilraade Thinget at bevillige; Meningen var kun den, at man ikke vilde bevillige Arbeider i Almindelighed, uden at man havde en detailleret Byggeplan, og forsaavidt Regjeringens Begjæring ikke skulde gaae udenfor denne, saa troer jeg at turde sige, at den vil finde Understøttelse.

Bregendabl: Da Thinget har været saa længe beskæftiget idag, og det nu er saa seent paa Aftenen, skal jeg bestræbe mig for saa kort som muligt at opholde Thinget ved at omtale det Endringsforslag, jeg har stillet til § 35. Af den Tilføining, som findes ved Forslaget, vil det sees, at det er kun en Deel af et Forslag, som er opført, men at Forslaget for at være fuldstændigt forudsætter, at der maa stilles et Forslag til § 26. Forslaget gaaer ud paa, at det Beløb, der efter den udgivne Lov om Godtgjørelse for Krigskjorsler skal udredes til de Kjørselspligtige, istedetfor at opføres som en særlig Udgift for Kongeriget alene, opføres som en Udgift for Fællesstaten. Det er jo en Udgift, som ene og alene er bleven foranlediget ved Krigen, der ikke er ført for Kongerigets Skyld alene, men for det hele Monarchies Skyld, og de andre Udgifter, som ere medgaaede til Krigen, ere jo

ogsaa opførte som Udgifter for Fællesstaten; og Udgifter, der staae meget nær ved den Udgift, der her er Spørgsmaal om, ere i Virkeligheden ogsaa bleven opførte som Udgifter for Fællesstater. — jeg sigter nemlig derved til Godtgjørelser for Krigsskade efter Loven af 30te Juni 1850. Den største Deel af Godtgjørelserne for Krigsskade efter denne Lov blev jo som bekendt erlagt med Statsobligationer, som efter Finansloven ere opførte til Forrentning mellem de fælles Statsactiver; dertil kommer endelig, at det er saa meget mere ubilligt mod Kongeriget, at dette skulde bære den foreslaaede Udgift alene, som, hvis Loven om Godtgjørelse for Krigskjorsler var vedtaget i 1852, saaledes at Godtgjørelsen kunde have været udredet i Finansaaet 1852/53, er det aldeles utvivlsomt, at det i Virkeligheden vilde være bleven en Udgift for Fællesstaten; thi da var endnu ikke indført Delingen af forskellige Indtægter og Udgifter mellem de forskellige Statsdele. Denne Deling findes hverken i Finansloven for Aaret 1852—53 eller i Finansloven for de foregaaende Finansaaer. Dersom denne Sum var blevet bevilget i et af disse Aar, vilde altsaa Beholdningen være blevet saa meget mindre; men vi vide jo, at de Forsøg, der ved Behandlingen af indeværende Aars Finanslov blevne gjorte paa at faae vedtaget en Bestemmelse om, at Beholdningen skulde være særlig for Danmark, ikke lykkedes, og vi have jo i Virkeligheden seet, at Beholdningen i det Væsentlige er anseet som en Giendoms-gjenstand for Fællesstaten. Det er saaledes vist, at naar Regjeringen 2 Aar tidligere havde forelagt Loven om Krigskjorslernes Erstatning og begjært det dertil fornødne Beløb bevilget, da vilde Udgiften i Virkeligheden være falden paa Fællesstaten, istedetfor at den nu alene falder paa Kongeriget; og dette anseer jeg at være uretfærdigt. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Forslaget til Antagelse.